

[Jesper Simonsen.]

sommeligheden. Billig vil Ordningen ikke blive, thi rent bortset fra, at Sagens Forberedelse ved Underret og Paadømmelse ved Landsret forsinker Behandlingen, forlænger Varetægtsarresten og forårsager en Del unødigt Kontorekspedition og Ulejlighed for de Borgere, der skal give Møde i Retten, vilde det forøgede Arbejde ved Landsretterne ganske sikkert medføre Udvidelse af disse uden Besparelser paa andre Konti.

Et Udvalgsflertal, bestaaende af Regeeringspartiernes Repræsentanter, lægger afgørende Vægt paa, at Lovforslagets Regler om Afhøring af sigtede og tiltalte gennemføres. Disse Regler i Forbindelse med Indførelse af Domsmand og den Umiddelbarhed, Lovforslaget gennemfører, skulde endelig sikre den Reform af vor Strafferetspleje, som det var Meningen at indføre ved Retsplejeloven af 11. April 1916. Endnu er Reformen jo ikke lykkedes. Det var Retsplejelovens Mening at indføre Anklageprocessen, hvor sigtede eller tiltalte havde Partsstilling, og hvor Jagten paa Tilstaaelsen, Inkvisitionen, som var det centrale i den ældre Procesordning, skulde ophøre. Dette udtrykker Loven tydeligt nok. I Forbindelse hermed vender Retsplejeloven sig afgjort mod den tidligere udstrakte Brug af Varetægtsarresten ved udførligt og udtømmende at fastsætte de Betingelser, som skulde foreligge, for at Fængslingskendelse kunde afgives.

Hvordan er det nu gaaet i Praksis? Man maa desværre svare, at det i stort Omfang er blevet gammel Vin paa nye Læderflasker. De gamle Metoder var saa indgroede hos dem, der skulde føre det nye ud i Livet, at de førtes med over, smugledes ind i den nye Retspleje, og Fremkaldelse af Tilstaaelse spiller endnu en alt for dominerende Rolle; Eksaminationen af sigtede er vedblivende det centrale i Undersøgelsen, og de Afhøringer, der foretages, er i mange Tilfælde af samme Karakter som de gamle berygtede Forhør; Systemet fører til mere Brug af Varetægtsarrest, end rimeligt er, thi Isolationen giver Forhøret den ønskede Styrke.

Hvad dette betyder i Praksis, forstaas bedst gennem et Par Eksempler. Man vil erindre Sagen imod Hildevard Bie, hvis Gaard brændte: Retsmaskineriet havde sit Tag i ham paa et spinkelt Grundlag, da en stærk offentlig Mening vendte Sagen. Nu var det Hildevard Bie, der havde et helt Sogns Befolkning bag sig, men havde det været Fattig Per Eriksen, som ikke havde noget Sogn i

Ryggen — og det er jo det normale Tilfælde —, og man saa af Hensyn til Sagens Oplysning eller Sædeligheden eller andre lignende Grunde havde lukket Dørene, hvordan var det saa gaaet? Jeg beder ærede Medlemmer tænke dette Spørgsmaal igennem.

Hvad dernæst Varetægtsfængslet angaar, er det min bestemte Opfattelse, at det bruges i større Omfang end nødvendigt eller nyttigt, og denne Opfattelse finder jeg bekræftet ved det Tilfælde, som i disse Dage er aktuelt: Jeg tænker paa Sagen imod Fru Bang-Wille. Jeg skal ikke her beskæftige mig med, hvorvidt hun bør straffes eller ikke, men kun med, hvorvidt hun med Rette er sat i Varetægtsfængsel, medens Sagen undersøges. Lovens Betingelser for Anvendelse af Varetægtsarrest er — bortset fra Løsgængeri — foruden den begrundede Sigtelse for en Forbrydelse af en vis Størrelse følgende: enten 1) at der paa Grund af Sagens Beskaffenhed eller den sigtedes Forhold er Føje til at antage, at han vil unddrage sig Ansvar ved at flygte eller skjule sig, eller at han vil udeblive fra Domsforhandling, hvortil han er indkaldt — Ordene, der bruges, er altsaa disse, at der er Føje til at antage, at den paagældende vil flygte eller skjule sig —, eller 2) at der er særlig Grund til at frygte Gentagelse af Forbrydelsen, eller 3) at der er særlig Grund til at frygte, at sigtede vil modvirke Undersøgelsen. Den paagældende Kvinde har ifølge de foreliggende Oplysninger efter moden Overvejelse selv meldt sig til Politiet og afgivet Tilstaaelse; Gentagelse af Forbrydelsen kommer ikke i Betragtning, og „særlige Grunde“ — som Loven udtrykker det — til at antage, at sigtede vil flygte eller skjule sig eller modvirke Undersøgelsen, foreligger ikke; Kendsgerningerne taler alle afgjort i modsat Retning. Jeg kan derfor ikke se, at denne Fængsling kan bringes i Overensstemmelse med Loven. Den paagældende Dommer synes, efter en Udtalelse gengivet i et Dagblad i Dag, selv at være klar over, at Kendelsen ikke har Medhold i Loven, men han undskylder sig hovedsagelig med, at saadan er Retspraksis. Om det virkelig er rigtigt, at en saadan Retspraksis har udviklet sig, skal jeg ikke udtale mig om, men hvis Dommeren har Ret i, at Domstolene har skabt eller er i Færd med at skabe en saadan Retspraksis, saa bør der ske en Ændring heri, for den er ikke i Overensstemmelse med Loven, og Domstolene kan ikke tilsidesætte Lovgivningsmagts klart udtalte Villie i en saa ny Lov som Retsplejeloven.